

Forfatter: Palladius, Peder

Titel: Peder Palladius' Danske Skrifter

Citation: Palladius, Peder: "Peder Palladius' Danske Skrifter", i Palladius, Peder: *Peder Palladius' Danske Skrifter*, udg. af Lis Jacobsen , H.H. Thiele, 1911-1926, s. 197. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-palladius02val-shoot-idm139771560785440.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Peder Palladius' Danske Skrifter

HERRE oplad mine Læbe/ at min Mund kand kundgøre din priss.

Det er en stor Herlig ting/ om din Loff oc Priss/ Saadan Loff flyder aff dine brynde/ huor aff ingen Synder dricker. Thi det Loff som gaar vd aff en Synders mund/ er dig icke tacknemmelig. Der faar fri mig fra Blodskyld/ Gud/ du som est min Gud oc Salighed/ at min Tunge kand loffue din Retferdighed/ da skalt du oplade mine Læber/ at || min mund kand forkynde dit Loff. Du haffuer Dauids nøgel/ du/ som tillucker oc ingen oplader/ Du oplader/ oc ingen tillucker/ der faar oplad nu min mund/ som du haffuer opladet vnge Børns oc diende Børns munde/ aff huess mund du HERre haffuer beredt din mact. Det haffuer visselige veret dine Hellige Propheter/ Apostler/ oc andre dine vdualde Børn/ som haffuer loffuit dig/ met enfoldige hierter oc munde. Icke de Verdslige Vise/ Philosophi oc Veltalende/ som sige/ Vor Tunge skal haffue offuerhaand/ Oss bør at tale/ Huo er vor HERre? De haffue opladet deris mund/ Du haffuer icke obnet dem || deris mund. Ja i deris mund haffuer du ingen Loff bered. Dine wmyndige Børn Herre loffue dig/ oc ydmyge sig selffue/ men de verdsens vise loffue sig selffue/ oc holde stort aff sig selffue. Dine Børn oc diende Børn prise din Herlighed som de haffue bekent ned fra Himmelen ved din Naade. De verdslige vise 198 vilde aleniste kende dig/ ved naturlige ting/ men de kunde icke fuldkommelige naa til den Loff oc Priss. HERre Helligen haffue loffuit dig met hierte oc mund/ der til met gode gerninger. De Verdslige vise/ aleniste met forfengelige ord/ Oc opblest Visdom/ Børnene haffue vdbred din Loff/ offuer || gantske Jorderig/ men de Philosophi met faa Disciple. Dine Venner haffue omuend Wtalige mange mennsker fra Synd/ til sand anger oc ruelse. Philosophi de haffue huerken kend anger eller ruelse oc ey salighed/ dine Elskelige haffue forkyndet i alle Steder din wsielige Miskundhed/ som du haffuer beuist Verden i din kære Søn/ Men de verdslige Vise Philosophi haffue ingen aff de ting forstaad/ der faar haffuer du bered Loff aff vnge Børns oc diende Børns munde. Det haffuer altid behaget dig/ at ophøye de fortrycte/ nedertrycke de hoffmodige/ Effterdt du min Gud staar imod den || Hoffmodighed/ saa giff mig sand ydmighed/ paa det/ at du kand berede Loff aff min mund/ Giff mig it Barns hierte. Thi der som ieg icke omuender mig/ oc bliffuer som Børn/ da maa ieg icke komme ind i Guds Rige/ Der faar gør mig nu som til et aff dine Børn/ oc diende Børn/ at ieg kand altid henge ved din Visdoms bryst/ Thi dine Bryst ere sødere end Vin/ oc din Visdom er kaasteligere end Rigdom. Alt det mand kand begere/ er inted at ligne ved hende. Din Visdom er it Edelt Liggendefæ/ Huilke Menniske der haffue brugt hende/ de ere Guds venner. Naar du haffuer nu giort mig til it || diende Barn/ da skalt du berede Loff oc Priss aff min mund.